

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U POŽEGI
Sv. Florijana 2, POŽEGA

Poslovni broj: P-283/2019-42

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA I RJEŠENJE

Općinski sud u Požegi, po sucu Ljubomiru Mirković, kao sucu pojedincu, u građansko-pravnoj stvari tužitelja Maria Trnokopa, OIB 71725177685, Marka Marulića 3, 34000 Požega, zastupan po opunomoćeniku Miji Kladariću, odvjetniku u Slavonskom Brodu, Pilareva 28, 35000 Slavonski Brod, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Trg bana J. Jelačića 10, 10000 Zagreb, OIB 92963223473, zastupan po opunomoćenicima – odvjetnicima iz OD Porobija & Porobija, Iblerov trg 10/7, 10000 Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti isplate, vr. p. s. 8.386,40 EUR, nakon javne glavne rasprave zaključene 6. svibnja 2026. u nazočnosti opunomoćenika tužitelja i opunomoćenika tuženika, na temelju članka 335. stavak 4. Zakona o parničnom postupku, 12. lipnja 2026.

presudio je

I Utvrđuju se ništetnim odredbe Ugovora o namjenskom kreditu broj 308/2006, od 18. svibnja 2006. , solemniziranog po Javnom bilježniku Anti Brekalo iz Požege, OU-316/06, sklopljenog između tužitelja Maria Trnokopa, OIB 71725177685, Marka Marulića 3, 34000 Požega, kao korisnika kredita i tuženika Zagrebačka banka d.d., Trg bana J. Jelačića 10, 10000 Zagreb, OIB 92963223473, kao kreditora, a koja u članku 1. glasi "...u kunsjoj protuvrijednosti od 82.000,00 CHF (slovima: osamdesetdvijetisuće švicarskih franaka) obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita." "...uz valutnu klauzulu, s pripadajućim kamatama, u vrijeme i na način utvrđen ovim ugovorom. "; odredba dijela članka 2. koja glasi: " 82.000,00 CHF (slovima: osamdesetdvijetisuće švicarskih franaka)...promjenjiva, u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d."; odredba dijela članka 7. stavka 1. koja glasi: "... u kunsjoj protuvrijednosti 411,10 CHF (slovima: četiristojedanaest i 10/100 švicarskih franaka) obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja...."; odredba dijela članka 7.stavka 2. koja glasi: "Za slučaj izmjene redovne kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama Kreditora Korisnik kredita pristaje da Kreditor povisi ili snizi iznos anuiteta iz prethodnog stavka, te se obvezuje plaćati tako izmijenjene anuitete. O izmijenjenom iznosu anuiteta Kreditor će obavijestiti Korisnika kredita u skladu s Općim uvjetima poslovanja Kreditora."; odredba dijela članka 23. točka J "Na prava i obveze ugovornih strana primjenjuju se Opći uvjeti poslovanja Zagrebačke banke d.d. Potpisom ovog Ugovora ugovorne strane izjavljuju da su upoznate s Općim

uvjetima poslovanja Zagrebačke banke d.d. i pristaju na njihovu primjenu te izrijeком potvrđuju da im je pri sklapanju ovog Ugovora uručen primjerak istih. Ugovorne strane pristaju da se u skladu s Općim uvjetima poslovanja Zagrebačke banke d.d. na ovaj ugovorni odnos primjene i sve izmjene i dopune navedenih Općih uvjeta poslovanja koje budu donesene za vrijeme trajanja ovog Ugovora."; odredba dijela čl. 23. točka P: "Korisnik kredita i ostale ugovorne strane na strani Korisnika kredita izjavljuju Kreditoru da su upoznati sa činjenicom da su kredit iz članka 1. ovog Ugovora te sve obveze na povrat kredita iz ovog Ugovora vezani uz valutnu klauzulu, pa ovime i izrijeком potvrđuju da pristaju na sve rizike i učinke koji mogu proizaći iz promjena tečajnih odnosa nastalih za vrijeme postojanja ugovornog odnosa na temelju ovog Ugovora.".

II Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Trg bana J. Jelačića 10, 10000 Zagreb, OIB 92963223473, da tužitelju Mariu Trnokopu, OIB 71725177685, Marka Marulića 3, 34000 Požega, isplati iznos od 8.134,04 EUR (osamtisućastotridesetčetireuračetiricenta), na ime razlike u iznosima anuiteta nastalih zbog korištenja ništetne odredbe Ugovora o jednostranoj promjeni kamatnih stopa, te korištenja ništetne odredbe kojom je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu švicarski franak, koje je banka koristila prilikom izračuna visine anuiteta u odnosu na iznose anuiteta koji bi se dobili primjenom ugovorene kamatne stope po stopi od 4,50% godišnje i bez primjene ništetne odredbe kojom je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu švicarski franak, zajedno sa zateznim kamatama, po kamatnoj stopi koja je do 31. prosinca 2007. godine propisana člankom 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, te nadalje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi propisanoj člankom 29. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima, određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, te nadalje od 1. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 % poena, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za 3 % poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, (u daljnjem tekstu: zatezna kamata) a koja kamata na pojedinačne iznose teče kako slijedi:

- za iznos od 20,55 eur počevši od 11.11.2007. godine
- za iznos 20,49 eur počevši od 11.12.2007. godine
- za iznos 20,77 eur počevši od 11.01.2008. godine
- za iznos 21,04 eur počevši od 11.02.2008. godine
- za iznos 40,76 eur počevši od 11.03.2008. godine
- za iznos 40,23 eur počevši od 11.04.2008. godine

- za iznos 39,63 eur počevši od 11.05.2008. godine
- za iznos 39,63 eur počevši od 11.06.2008. godine
- za iznos od 39,32 eur počevši od 11.07.2008. godine
- za iznos 39,07 eur počevši od 11.08.2008. godine
- za iznos 39,25 eur počevši od 11.09.2008. godine
- za iznos 40,52 eur počevši od 11.10.2008. godine
- za iznos 46,43 eur počevši od 11.11.2008. godine
- za iznos 40,60 eur počevši od 11.12.2008. godine
- za iznos 54,60 eur počevši od 11.01.2009. godine
- za iznos 57,17 eur počevši od 11.02.2009. godine
- za iznos 65,63 eur počevši od 11.03.2009. godine
- za iznos 53,33 eur počevši od 11.04.2009. godine
- za iznos 53,12 eur počevši od 11.05.2009. godine
- za iznos 50,94 eur počevši od 11.06.2009. godine
- za iznos 52,19 eur počevši od 11.07.2009. godine
- za iznos 64,26 eur počevši od 11.08.2009. godine
- za iznos 66,55 eur počevši od 11.09.2009. godine
- za iznos 62,90 eur počevši od 11.10.2009. godine
- za iznos 65,11 eur počevši od 11.11.2009. godine
- za iznos 65,52 eur počevši od 11.12.2009. godine
- za iznos 72,34 eur počevši od 11.01.2010. godine
- za iznos 76,89 eur počevši od 11.02.2010. godine
- za iznos 75,16 eur počevši od 11.03.2010. godine
- za iznos 81,95 eur počevši od 11.04.2010. godine
- za iznos 85,23 eur počevši od 11.05.2010. godine
- za iznos 86,85 eur počevši od 11.06.2010. godine
- za iznos 93,67 eur počevši od 11.07.2010. godine
- za iznos 84,83 eur počevši od 11.08.2010. godine
- za iznos od 110,61 eur počevši od 11.09.2010. godine
- za iznos od 99,42 eur počevši od 11.10.2010. godine
- za iznos od 101,23 eur počevši od 11.11.2010. godine
- za iznos od 92,64 eur počevši od 11.12.2010. godine
- za iznos od 108,32 eur počevši od 11.01.2011. godine
- za iznos od 91,31 eur počevši od 11.02.2011. godine
- za iznos od 96,39 eur počevši od 11.03.2011. godine
- za iznos 89,90 eur počevši od 11.04.2011. godine
- za iznos od 104,02 eur počevši od 11.05.2011. godine
- za iznos od 117,16 eur počevši od 11.06.2011. godine
- za iznos od 120,62 eur počevši od 11.07.2011. godine
- za iznos od 166,91 eur počevši od 11.08.2011. godine
- za iznos od 115,02 eur počevši od 11.09.2011. godine
- za iznos od 108,59 eur počevši od 11.10.2011. godine
- za iznos od 109,02 eur počevši od 11.11.2011. godine
- za iznos od 109,04 eur počevši od 11.12.2011. godine
- za iznos od 116,21 eur počevši od 11.01.2012. godine
- za iznos od 120,41 eur počevši od 11.02.2012. godine
- za iznos od 120,94 eur počevši od 11.03.2012. godine
- za iznos od 118,10 eur počevši od 11.04.2012. godine
- za iznos od 119,55 eur počevši od 11.05.2012. godine
- za iznos od 122,65 eur počevši od 11.06.2012. godine

- za iznos od 119,05 eur počevši od 11.07.2012. godine
- za iznos od 119,34 eur počevši od 11.08.2012. godine
- za iznos od 113,14 eur počevši od 11.09.2012. godine
- za iznos od 115,19 eur počevši od 11.10.2012. godine
- za iznos od 119,62 eur počevši od 11.11.2012. godine
- za iznos od 118,25 eur počevši od 11.12.2012. godine
- za iznos od 120,46 eur počevši od 11.01.2013. godine
- za iznos od 114,73 eur počevši od 11.02.2013. godine
- za iznos od 113,09 eur počevši od 11.03.2013. godine
- za iznos od 119,00 eur počevši od 11.04.2013. godine
- za iznos od 114,25 eur počevši od 11.05.2013. godine
- za iznos od 111,91 eur počevši od 11.06.2013. godine
- za iznos od 105,98 eur počevši od 11.07.2013. godine
- za iznos od 110,14 eur počevši od 11.08.2013. godine
- za iznos od 112,83 eur počevši od 11.09.2013. godine
- za iznos od 116,32 eur počevši od 11.10.2013. godine
- za iznos od 116,62 eur počevši od 11.11.2013. godine
- za iznos od 118,70 eur počevši od 11.12.2013. godine
- za iznos od 114,73 eur počevši od 11.01.2014. godine
- za iznos od 77,42 eur počevši od 11.02.2014. godine
- za iznos od 78,71 eur počevši od 11.03.2014. godine
- za iznos 77,74 eur počevši od 11.04.2014. godine
- za iznos 75,94 eur počevši od 11.05.2014. godine
- za iznos 75,59 eur počevši od 11.06.2014. godine
- za iznos 77,04 eur počevši od 11.07.2014. godine
- za iznos 79,70 eur počevši od 11.08.2014. godine
- za iznos 80,67 eur počevši od 11.09.2014. godine
- za iznos 79,91 eur počevši od 11.10.2014. godine
- za iznos 82,85 eur počevši od 11.11.2014. godine
- za iznos 83,63 eur počevši od 11.12.2014. godine
- za iznos 83,94 eur počevši od 11.01.2015. godine
- za iznos 84,12 eur počevši od 11.02.2015. godine
- za iznos 84,12 eur počevši od 11.03.2015. godine
- za iznos 84,12 eur počevši od 11.04.2015. godine
- za iznos 84,12 eur počevši od 11.05.2015. godine
- za iznos 84,12 eur počevši od 11.06.2015. godine
- za iznos 84,12 eur počevši od 11.07.2015. godine
- za iznos 84,12 eur počevši od 11.08.2015. godine
- za iznos 84,12 eur počevši od 11.09.2015. godine, pa sve do isplate, a u roku od 15 dana.

III Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

"Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Trg bana J. Jelačića 10, 10000 Zagreb, OIB 92963223473, da tužitelju Mariu Trnokopu, OIB 71725177685, Marka Marulića 3, 34000 Požega, isplati iznos od 8.134,04 EUR (osamtisućastotridesetčetireuračetiricenta), na ime razlike u iznosima anuiteta nastalih zbog korištenja ništetne odredbe Ugovora o jednostranoj promjeni kamatnih stopa, te korištenja ništetne odredbe kojom je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu švicarski franak, sa zateznom kamatom na pojedinačne iznose kako slijedi:

- za iznos 84,12 eur počevši od 11.10.2015. godine
- za iznos 84,12 eur počevši od 11.11.2015. godine
- za iznos 84,12 eur počevši od 11.12.2015. godine, kao i iznos od 4.616,22 eura na ime razlike pogrešno obračunate glavnice zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 24.12.2015. godine do 31.12.2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotnih poena, a od 01.01.2023. godine do 29.12.2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30.12.2023. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke."

IV Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473, da tužitelju Mariu Trnokopu, OIB 71725177685, Marka Marulića 3, 34000 Požega, naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 1.565,45 EUR (tisućpetstošezdesetpeteuračetdesetpetcenti) s zateznom kamatom počev od 12. lipnja 2026. pa do isplate, a u roku od 15 dana.

V U preostalom dijelu za iznos od 1.878,53 EUR (tisućosamstosedamdesetosameurapedesettricenta) i zateznom kamatom na ovaj iznos počev od 12. lipnja 2026. pa do isplate, zahtjev tužitelja za isplatom troška parničnog postupka odbija se kao neosnovan.

r i j e š i o j e

Dopušta se preinaka tužbe u ovoj građansko-pravnoj stvari.

Obrazloženje

1. Tužitelj Mario Trnokop, OIB 71725177685, Marka Marulića 3, 34000 Požega, podnio je tužbu protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, 10000 Zagreb, OIB: 92963223473, (u daljnjem tekstu: tužitelj i tuženik) i to 11. lipnja 2019., navodeći u tužbi da je sa tuženikom dana 18. svibnja 2006. sklopio Ugovor o namjenskom kreditu za kupnju stana pod brojem Ugovora: 308/2006, šifra namjene 758, partija broj: 7103142645, u iznosu od 82.000,00 CHF, na rok otplate od 30 godina / 360 mjesečnih anuiteta, a sve obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske Narodne Banke za CHF za kune (u daljnjem tekstu skraćeno: „HNB“) na dan plasmana (isplate) kredita i otplate kredita na dane plaćanja i mogućih obračuna. Početno je ugovorena promjenjiva redovna kamatna stopa od 4,50% godišnje, uz ugovoreni početni mjesečni anuitet od 411,10 CHF,

2. Na temelju Dodatka Ugovora o kreditu koji je temeljem Zakona o potrošačkom kreditiranju on - tužitelj zaključio s tuženikom 22. prosinca 2015. i tuženik mu je izvršio konverziju kredita te u članku 5. Dodatka utvrdio da prema izračunu konverzije zbroj uplaćenih iznosa po kreditu u CHF preračunatih u EUR po srednjem tečaju HNB na dan uplate, manji je od zbroja anuiteta / rata po kreditu u EUR u skladu s otplatnim platnom za kredit u EUR, računajući do dana 30. rujna 2015. Njihova razlika na temelju Zakona predstavlja manje uplaćeni iznos koji na dan 30. rujna 2015. iznosi 751,99 HRK.

Prema članku 7. Dodatka, a zbog činjenice da je zbroj uplaćenih iznosa utvrđen kao manje uplaćeni iznos korisnik kredita ima pravo naložiti kreditoru da u visini manje uplaćenog iznosa uveća glavnicu kredita u EUR te da se tako novoformirana glavnica kredita u EUR otplaćuje uz redovnu kamatnu stopu i na preostali rok otplate kredita u EUR (preostali rok je 249 mjeseci) na dan 30. rujna 2015., sve u skladu s Dodatkom Ugovora, a ako korisnik kredita nije dao nalog iz prethodnog stavka članka 7. obavezan je manje uplaćeni iznos podmiriti odmah nakon provođenja konverzije.

3. Tužitelj u tužbi ističe kako je tuženik prilikom izračuna anuiteta kredita koji su plaćani računao njegovu obvezu u iznosu protuvrijednosti iznosa anuiteta u CHF, prema srednjem tečaju koji je vrijedio na dan plaćanja anuiteta. Na ovaj način, tvrdi tužitelj, došlo je do značajnih povećanja iznosa anuiteta po osnovu povećanja tečaja CHF u odnosu na HRK. Istakao je kako je kredit otplaćivao u mjesečnim ratama te je isti prijevremeno otplatio 22. prosinca 2015. Tužitelj je također istakao kako je tuženik samovoljno mijenjao kamatnu stopu i odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi je bitna ugovorna odredba, a tuženik s njime kao korisnikom kredita nije pojedinačno pregovarao niti je u Ugovoru kao ugovaratelj koji je sačinio Ugovor o kreditu precizno odredio uvjete promjenjivosti i referentnu stopu za koju se veže promjena. Tuženik u Ugovoru nije utvrdio temeljem kojih egzaktnih parametara i metoda i izračuna tih parametara se vrši promjena kamatnih stopa pa tužitelj ocjenjuje da je nezakonita odredba o kamatama stvarno uzrokovala neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i to na njegovu štetu. Za vrijeme otplate kredita tuženik je povećavao kamatne stope u odnosu na početno ugovorene od 4,50%, što je uzrokovalo zajedno s povećanjem tečaja CHF značajno povećanje anuiteta.

4. Tužitelj je istakao da ga tuženik kao kreditor nije upoznao sa općim rizikom vezanim uz valutnu klauzulu kao i sa mogućnošću promjene visine kamate, a time je tuženik postupio suprotno načelu savjesnosti i poštenja u ugovornim odnosima. Ocjenjuje da su odredbe članka 1., odredba dijela članka 7., odredba dijela članka 23. točka J i odredba članka 23. P Ugovora o namjenskom kreditu broj 308/2006 od 18. svibnja 2006., ništetne odredbe jer tuženik njega kao korisnika kredita nije upoznao s mogućim promjenama anuiteta niti rizicima koje nosi ugovaranje kredita u CHF. Radilo se o tipskom ugovoru o kojem njemu kao korisniku kredita nije dana mogućnost pregovaranja niti ugovaranja uvjeta drugačijih od onih ponuđenih od strane tuženika jer je njemu kao potrošaču od strane djelatnika tuženika aktivno savjetovano da zaključi kredit u valuti CHF, kao povoljniji za njega.

Tužitelj u tužbi ističe kako ga tuženik nije upoznao s općim rizikom vezanim za valutnu klauzulu, nije ga upoznao o riziku vezanog za činjenicu da Hrvatska narodna banka ne štiti tečaj kune prema CHF onako kako to čini prema EUR, nije ga upoznao da je rast tečaja CHF u kontekstu ulaska Hrvatske u Euro zonu potpuno izvjestan kao

što ga nije upoznao i na povećani rizik koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope. Zbog ovih razloga on – tužitelj je došao u situaciju da se anuiteti povećavaju na mjesečnoj razini te koliko god je plaćao, najveći dio anuiteta je odlazio na kamate, a glavnica kredita se umanjivala u minimalnim iznosima. Zaključio je da sklapanjem Aneksa uz Ugovor o kreditu primjenom Zakona o potrošačkom kreditiranju nije oštećen za preplaćene kamate i anuitete koji su povećavani s obzirom na rast tečaja CHF i promjenjivu kamatnu stopu.

5. Tužitelj je u tužbi istakao kako je sam izvršio obračun preplaćenih anuiteta po osnovu povećanja kamatnih stopa i povećanja tečaja CHF u odnosu na HRK, koji prema tako izvršenom obračunu iznosi 93.715,80 HRK u vrijeme podnošenja tužbe. U Tablici 1. je određeno istakao datume dospelosti anuiteta, datume uplata, iznose uplata i razlika po svakom pojedinom anuitetu, a radi čega je predložio sudu da prihvati tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnim navedenih odredaba Ugovora i da mu tuženik po osnovi restitucijskog zahtjeva isplati ukupno 93.715,80 HRK na ime razlike u iznosima anuiteta nastalih zbog korištenja ništetne odredbe o jednostranoj promjeni kamatnih stopa te korištenja ništetne odredbe kojom je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu CHF, a na pojedinačne novčane iznose (stranica 7 – 9 spisa) zahtijevao je zateznu kamatu sukladno Zakonu tj. sukladno Uredbi o visini stope zatezne kamate i Zakonu o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23 - u daljnjem tekstu: ZOO/05). Tužitelj je od tuženika zahtijevao trošak parničnog postupka zajedno sa zateznom kamatom od presuđenja pa do isplate, a radi opravdanja svog utvrđujućeg i kondemnatornog tužbenog zahtjeva, tužitelj se pozvao na presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2012. u kojoj je utvrđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući Ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i ugovorne odredbe u Ugovorima o potrošačkom kreditiranju – Ugovorima o kreditima na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po Ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tužene banke i drugim internim aktima banke, a da tuženik prije zaključenja i u vrijeme zaključenja Ugovora kao trgovac nije pojedinačno pregovarao s potrošačem kao korisnikom kreditnih usluga te nije utvrdio egzaktnu parametre za promjenjivu kamatnu stopu.

6. Tužitelj se poziva na pravno utvrđenje iz identificirane presude donesene u parničnom predmetu radi zaštite kolektivnih interesa potrošača u dijelu nepoštenosti odnosno ništetnosti jednostrane promjenjivosti ugovorene redovne kamate bez pojedinačnog pregovaranja i to u smislu odredbe članka 502.c Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 - u daljnjem tekstu: ZPP) pa zbog djelomične ništetnosti koja je utvrđena identificiranom presudom donesenom povodom tužbe radi zaštite kolektivnih interesa potrošača tužitelj ovom tužbom ostvaruje pojedinačni restitucijski zahtjev kojim potražuje novčani iznos kojega je banka tj. tuženik ostvarila uslijed promjene redovne kamatne stope. Iz istog kreditnog odnosa i u istoj tužbi tužitelj je isticao da je nakon sklapanja rečenog Ugovora o kreditu od 18. svibnja 2006., a zbog njemu nejasnih tržišnih prilika, a koje mu nisu objašnjene na kvalitetan i stručan način prilikom

zaključenja ugovora, došlo do znatnih promjena tečaja CHF u odnosu na kunu što je imalo za posljedicu povećanje obveze s njegove strane prema tuženiku kao kreditoru u pravcu otplate anuiteta u kunskoj protuvrijednosti. Ponovio je kako u samoj ugovornoj odredbi o valutnoj klauzuli nisu vidljivi kriteriji na temelju kojih je on kao potrošač mogao predvidjeti ekonomske posljedice valutne klauzulu vezane uz CHF.

6.1. Uslijed zakonskih promjena, a sukladno Zakonu o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15 – dalje ZID ZPK/15) prihvatio je tuženikovu ponudu konverzije kredita te je dana 22. prosinca 2015. s tuženikom sklopio Dodatak ugovoru o kreditu radi promjene valute kredita na način da je kredit denominiran u EUR, a 22. prosinca 2015. kredit je prijevremeno otplatio pa kako temeljem konverzije kredita nije ostvario nikakav povrat ocijenio je da mu zahtijevani novčani iznos pripada, kako je naprijed istaknuto.

7. U odgovoru na tužbu tuženik u cijelosti osporava tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan, uključujući pravnu osnovu, visinu te činjenice i razloge kojima je tužitelj obrazložio svoju tužbu u ovom sporu. Tuženik se protivi tužiteljevom dokaznom prijedlogu o provođenju financijskog vještačenja i svih ostalih dokaza predloženih od tužitelja radi utvrđivanja činjenica s obzirom da se u konkretnom slučaju spor vodi u vezi s pravnim pitanjem.

8. Tuženik je istakao da u cijelosti osporava istaknute zahtjeve tužitelja kako u pogledu osnove, visine (izračuna), kao i činjenice i razloge kojima je tužitelj obrazložio svoju tužbu u ovom sporu. Tuženik je osporio i osnovu i tijekom zateznih kamata i protivio se dokaznom prijedlogu radi provođenja financijskog vještačenja i saslušanja tužitelja, a obzirom da se u konkretnom slučaju vodi spor u vezi pravnog pitanja. Ocijenio je da tužitelj nema pravnog interesa za traženje deklaratorne pravne zaštite jer takav pravni interes se isključuje u odnosu na korisnike konvertiranih kredita.

Istakao je i prigovor zastare na sve iznose dospjele prije 11. lipnja 2014. Protivio se svakom budućem uređivanju tužbenog zahtjeva jer je tužitelj postavio određeni tužbeni zahtjev u tužbi, a kako se u ovom sporu ne radi o osnovanoj stupnjevitoj tužbi, tada tužitelj koji navodi u tužbi da si pridržava pravo urediti tužbeni zahtjev nakon provedenog dokaza financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, takvo pravo nema. Predmetni kredit, ističe tuženik, konvertiran je kredit sukladno Zakonu o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj: 102/15 – dalje u tekstu: ZID ZPK/15) i sve tužiteljeve uplate, a to znači i s osnove svakog povišenja CHF kamatne stope tijekom otplate, kao i s osnove svakog povišenja tečaja tijekom otplate uzete su u obzir prilikom izrade konverzije i iskorištene odnosno uračunate za otplatu usporednog kredita u EUR, a sve sukladno odredbama ZID ZPK/15. Sklopljeni pravni posao povodom tužiteljeva prihvaćanja konverzije, a koji je tuženik morao prihvatiti pod prijetnjom Zakonom propisanih sankcija, jest pravni posao kojim su stranke, tvrdi tuženik, isključivo po izboru tužitelja riješile sve svoje pravne odnose, prije i poslije konverzije na način propisan Zakonom.

9. Dakle, tužitelj je svojom slobodnom voljom prihvatio konverziju i onda je sklapanjem Dodatka/Aneksa Ugovoru o kreditu između tužitelja i tuženika nastao pravni odnos koji je zakonodavac utkao i imao u vidu kada je tužitelju ponudio mogućnost konverzije, a koju ponudu banka tužitelju nije mogla uskratiti. Tuženik se

protivio tvrdnji tužitelja da ga iskazana volja u pravnom poslu radi prihvata konverzije ne obvezuje te da tužitelj i unatoč prihvaćanju konverzije traži povrat naznačenih novčanih iznosa na temelju stjecanja bez osnova. Tuženik je ustvrdio da nisu ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

10. U slučaju da tužitelj nije htio prihvatiti konverziju, a koja je bila pravno moguća samo pod uvjetima koji su bili striktno propisani u rečenom Zakonu, mogao je, za razliku od tuženika odustati od sklapanja navedenog Dodatka. Međutim, kako je tužitelj svoje pravo koristio tada je i došlo do sklapanja navedenog Dodatka.

11. U odnosu na kamatne stope tuženik je istakao kako su tužitelju povijesne kamatne stope u trenutku prihvata konverzije bile poznate u brojčanom iznosu i to kao da su bile ugovorene kao fiksne, a nakon toga razdoblja, kamate se u budućem razdoblju ravnaju prema ugovorenom parametru i fiksnom dijelu kamatne stope za EUR kredite. Dakle, ističe tuženik, u pravnom poslu koji je bio sklopljen među strankama u povodu konverzije, povijesne kamatne stope bile su izražene konkretnom brojkom u novom otplatnom planu za cijelo prethodno razdoblje i prihvaćanjem takvog Ugovora o konverziji, sukladnog ZID ZPK/15 tužitelj kao potrošač naprosto više nije bio u poziciji da ne može predvidjeti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze odnosno da ne može provjeriti opravdanost budućih promjena kamatnih stopa. Pristajući, u takvim okolnostima, na izračun koji je sadržavao tako iskazane kamatne stope u EUR kreditima, tužitelj je pristao na čvrsto definiranu prošlost, jer su povijesne kamatne stope bile iskazane konkretnom brojkom (u tom smislu su sadržajno bile fiksne) te su tako sadržane kamatne stope bile definirane i ubuduće, u pogledu visine kamatne stope, nakon konverzije kada je tužitelj s tuženikom ugovorio primjenu točno određenog parametra i fiksnog dijela kamatne stope. Tuženik je istakao kako tužiteljeve tvrdnje u pogledu naknadnog osporavanja preplate po osnovi promjena CHF tečaja također nisu osnovane jer je preplata i po toj osnovi uzeta u obzir na način kako je to propisano ZID ZPK/15. Zaključno je tuženik predložio da sud nakon provedenog postupka odbije tužbeni zahtjev tužitelja i naloži mu da tuženiku plati trošak parničnog postupka sa zateznom kamatom od presuđenja pa do isplate, ali i ukazuje na pravno shvaćanje Građanskog odjela Županijskog suda u Varaždinu od 7. lipnja 2023. u svezi restitucijskih zahtjeva potrošača koji su s bankama sklopili dodatke/aneke ugovora o kreditu kojima je provedena konverzija, a koje glasi: „Petrošač koji je s bankom sklopio dodatak/aneks, kojim je provedena konverzija u skladu sa Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 102/15.), nema pravo na restituciju isplatom temeljem nepoštenih (nišetnih) odredaba o načinu promjene ugovorene redovne kamatne stope i ugovorenoj valuti glavnice u CHF iz osnovnog ugovora o kreditu.“ (b) Tuženik ukazuje na odluku Županijskog suda u Varaždinu poslovni broj GŽ-1145/2020-3 od 23. kolovoza 2023. S obzirom da se radi o recentnoj sudskej praksi, smatra se potrebnim ukazati na obrazloženje spomenute sudske odluke, koja potkrjepljuje navode tuženika: „17.1. Stranke su dodatkom ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF koji je sadržavao nišetnu odredbu o jednostranoj izmjeni kamatne stope i nišetnu odredbu o valutnoj klauzuli u CHF, izvršile konverziju kredita u cijelosti u skladu s prisilnom odredbom članka 19.c ZPK-a na način da su svi iznosi plaćeni na ime otplate ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF od 13. prosinca 2005., osim onih koji su eventualno plaćeni na ime zateznih kamata zbog zakašnjenja tužitelja, iskorišteni u njegovu korist i to za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim

dodatkom ugovora o kreditu. Drugim riječima, u obračun konverzije uzeti su i iznosi koji su plaćeni na ime ništetne ugovorne odredbe o jednostranoj izmjeni kamatne stope i ništene ugovorene odredbe o valutnoj klauzuli u CHF. U tom smislu, prema pravnom shvaćanju ovog drugostupanjskog suda, iako ZID ZPK/2015 ne propisuje ništetnost spornih ugovornih odredbi pa stoga niti način restitucije potrošača, u pravnoj situaciji kad su isplate koje je tužitelj učinio na ime nepoštene ugovorne odredbe o jednostranoj izmjeni kamatne stope i nepoštene ugovorne obveze o valutnoj klauzuli koje su bile sadržane u ugovoru o kreditu s valutnom klauzulom u CHF, na temelju među strankama sklopljenog valjanog dodatka tom ugovoru, iskorištene za ispunjenje njegove obveze prema tom dodatku, a utvrđena je preplata iskorištena za ispunjenje budućih anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR, ne može se zaključiti da dodatak ugovoru o kreditu nema restitucijski učinak za tužitelja u odnosu na nepoštene ugovorne odredbe o jednostranoj izmjeni kamatne stope i nepoštene ugovorne obveze o valutnoj klauzuli koje su bile sadržane u ugovoru o kreditu s valutnom klauzulom u CHF bez obzira na to što ZID ZPK/2015 ne predviđa da se iznosi koji su plaćeni na temelju ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i ugovorne odredbe o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF vraćaju tužitelju, nego da se iskorištavaju u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim dodatkom ugovoru o kreditu. Pritom je za dodati da je u oglednom postupku koji se pred tim sudom vodio u predmetu Gos-1/2019, Vrhovni sud Republike Hrvatske, odgovarajući na pitanje važno za jedinstvenu primjenu prava koji mu je uputio Općinski sud u Pazinu, dao sljedeći odgovor: „Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju 10 („Narodne novine“ br. 102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.“ Osim toga, Ustavni sud Republike Hrvatske rješenjem broj U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedlog više predlagatelja za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom ZID ZPK/2015 na temelju kojeg Zakona je među strankama sklopljen sporazum o konverziji, ocijenivši taj Zakon usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske. Naposljetku, dodatak ugovoru koji je sklopljen u skladu sa ZID ZPK/2015 sadrži odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, ali su te odredbe odraz prisilnih zakonskih odredbi ZID ZPK/2015 koje je unaprijed odredio zakonodavac, a ne tužena banka. Zbog toga ugovoreni sadržaj aneksa ugovoru o kreditu u smislu članka 49. stavka 5. ZZP/2014 koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja aneksa, ne podliježu primjeni druge glave („Nepoštene odredbe u potrošačkim ugovorima“) trećeg dijela tog Zakona.

12. Predmet spora je utvrđenje ništetnim odredbe Ugovora o namjenskom kreditu broj 308/2006, od 18.05.2006. godine, solemniziranog po Javnom bilježniku Anti Brekalo iz Požege, OU-316/06, sklopljenog između tužitelja Trnokop Mario iz Kutjeva, Grabarje, J. Kozarca 13, OIB: 71725177685, kao korisnika kredita i tuženika Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473 kao kreditora, a koja u članku 1. glasi „...u kunsnoj protuvrijednosti od 82.000,00 CHF (slovima: osamdesetdvijetisuće švicarskih franaka) obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita.“ „...uz valutnu klauzulu, s pripadajućim kamatama, u vrijeme i na način utvrđen ovim ugovorom.“; odredba dijela članka 2. koja glasi: „82.000,00 CHF (slovima: osamdesetdvijetisuće švicarskih franaka)...promjenjiva, u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d.“; odredba dijela članka 7. stavka 1. koja

glasi: "... u kunsjoj protuvrijednosti 411,10 CHF (slovima: četiristojedanaest i 10/100 švicarskih franaka) obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja...."; odredba dijela članka 7.stavka 2. koja glasi: "Za slučaj izmjene redovne kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama Kreditora Korisnik kredita pristaje da Kreditor povisi ili snizi iznos anuiteta iz prethodnog stavka, te se obvezuje plaćati tako izmjenjene anuitete. O izmjenjenom iznosu anuiteta Kreditor će obavijestiti Korisnika kredita u skladu s Općim uvjetima poslovanja Kreditora."; odredba dijela članka 23. točka J "Na prava i obveze ugovornih strana primjenjuju se Opći uvjeti poslovanja Zagrebačke banke d.d. Potpisom ovog Ugovora ugovorne strane izjavljuju da su upoznate s Općim uvjetima poslovanja Zagrebačke banke d.d. i pristaju na njihovu primjenu te izrijekom potvrđuju da im je pri sklapanju ovog Ugovora uručen primjerak istih. Ugovorne strane pristaju da se u skladu s Općim uvjetima poslovanja Zagrebačke banke d.d. na ovaj ugovorni odnos primjene i sve izmjene i dopune navedenih Općih uvjeta poslovanja koje budu donesene za vrijeme trajanja ovog Ugovora."; odredba dijela čl. 23. točka P: "Korisnik kredita i ostale ugovorne strane na strani Korisnika kredita izjavljuju Kreditoru da su upoznati sa činjenicom da su kredit iz članka 1. ovog Ugovora te sve obveze na povrat kredita iz ovog Ugovora vezani uz valutnu klauzulu, pa ovime i izrijekom potvrđuju da pristaju na sve rizike i učinke koji mogu proizaći iz promjena tečajnih odnosa nastalih za vrijeme postojanja ugovornog odnosa na temelju Ugovora o namjenskom kreditu za kupnju stana pod brojem ugovora: 308/2006, šifra namjene 758, partija broj: 7103142645, od 18. svibnja 2006. te i restitucijski zahtjev tužitelja za isplatom po osnovi razlike u iznosima anuiteta nastalih zbog korištenja ništetne odredbe Ugovora o jednostranoj promjeni kamatnih stopa i ništetnoj odredbi Ugovora kojim je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu CHF.

13. Nije sporno da je tužitelj svojom voljom pristupio prihvaćanju konverzije, a konverzija se odnosi na konvertiranje Ugovora o kreditu u bitnim sastojcima i to u dijelu valutne klauzule i u dijelu kamatne stope pa je nakon sklapanja ovog pravnog posla taj pravni posao po sili zakona uključivao promjenu valute kredita iz CHF u EUR, promjenu kamatne stope od datuma sklapanja ugovora do sklapanja Dodatka Ugovoru, te se ubuduće, na način da se umjesto svih promjenjivih kamatnih stopa koje su bile primjenjivane u otplati kredita primjenjuju sve one kamatne stope – prikazane u apsolutnom iznosu – koje je tuženik primjenjivao kod kredita u EUR. Konverzija je upućivala i utvrđenje preostalog iznosa neotplaćene glavnice kredita u EUR.

14. Tijekom ovog parničnog postupka ostalo je sporno jesu li odredbe osnovnog Ugovora o kreditu kojim je ugovorena redovna kamatna stopa, a koja je tijekom otplate kredita mijenjana jednostranom odlukom tuženika i odredba o valutnoj klauzuli nepoštene ugovorne odredbe, a posljedično tome i ništetne. Sporno je ostalo i postoji li pravna osnova za isplatom utuženih iznosa s obzirom na sklopljeni Dodatak Ugovora o kreditu koji je sklopljen sukladno odredbama ZID ZPK/15, 22. prosinca 2015., kao i što je sporno ima li tužitelj pravo zahtijevati na ime razlike navodno pogrešno obračunate glavnice iznos od 4.616,22 EUR sa zateznom kamatom od 24. prosinca 2015. pa do isplate.

15. Kako je predmet spora između parničnih stranaka restitucijski zahtjev zbog nepoštenosti, a posljedično i ništetnosti dijela Ugovora o kreditu od 18. svibnja 2006.,

koji su parnične stranke kao ugovorne sklopile, a u kojem je ugovorena redovna kamatna stopa od 4,50 % godišnje promjenjiva i valutna klauzula uz koju je vezana glavnica CHF, a restitucijski zahtjev tužitelja je posljedica ništetnosti ugovornih odredaba, razmatrajući sporno pravno pitanje o postojanju ili nepostojanju prava tužitelja za povratom iznosa koji su posljedica primjene nepoštenih ugovornih odredbi trebalo je poći od odredaba Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/2003 – dalje ZZZP/03).

16. Odredbom članka 81. stavak 1. ZZZP/03 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a odredbom članka 87. stavak 1. ZZZP/03 propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava. Stavkom 2. ovog članka propisano je da ništavost pojedine odredbe Ugovora ne povlači ništavost iz samog Ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

17. Proizlazi da ako se u postupku utvrdi da je odredba Ugovora u potrošačkom Ugovoru nepoštena u smislu članka 87 stavak 1. ZZZP/03 posljedica nepoštenosti ugovorne odredbe je ništetnost iste. Odredbe ovog Zakona ne reguliraju pravne posljedice ništetnosti nepoštenih ugovornih odredbi pa se sukladno članku 2. stavak 2. ZZZP/03 imaju primijeniti odredbe o obvezno pravnim odnosima, a to su odredbe Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23 - u daljnjem tekstu: ZOO/05).

18. Odredbom članka 323. stavak 1. ZOO/05, a koja regulira posljedicu ništetnosti, propisano je da u slučaju ništetnosti Ugovora svaka ugovorna strana ima obvezu vratiti drugoj strani sve ono što je primila na temelju takva Ugovora, a ako to nije moguće ili ako se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanju tada se ima dati odgovarajuća naknada u novcu i to prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako Zakon što drugo ne određuje.

19. Navedene odredbe ZZZP/03 i članak 323. stavak 1 ZOO/05 dovoljno govore da je osnovna materijalno pravna posljedica nepoštenosti ugovorne odredbe pravo potrošača na restituciju tj. njegovo osobno pravo da mu trgovac vrati sve ono što je temeljem nepoštenih odredbi primio i na taj način da ponovno uspostavi pravnu i činjeničnu situaciju kao da tih ništetnih odredbi nije bilo.

20. Treba istaći da nije pravilno pozivanje tuženika na Zakon o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj: 75/09, 112/12, 143/13, 147/13, 9/15, 78/15, 102/15 – dalje: ZPK/09) jer ZPK/09 regulira drugačije obvezni odnos, a koji je nastao sklapanjem Ugovora o kreditu. Ovdje tužitelj tužbeni zahtjev temelji na postojanju izvan ugovornog odnosa tj. stjecanja bez osnove, a koji je nastao kao posljedica nepoštenosti i ništetnosti u Potrošačkom ugovoru. Ugovornim odredbama iz Sporazuma o konverziji (Dodatak Ugovoru o kreditu) nije moguće osnažiti nešto što je od početka bilo ništetno i nema pravni učinak tako da tuženik neosnovano ocjenjuje da je tužitelj sklapanjem Sporazuma o konverziji izgubio pravo i pravni temelj da restitucijskih zahtjevom potražuje preplaćene iznose koji su posljedica nepoštenih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Naime, ocjena je ovog suda da je pravo na potpunu restituciju potrošača u slučaju nepoštenosti ugovornih odredbi najvažnije pravo potrošača kod zaštite nepoštenih ugovornih

odredbi u Potrošačkim ugovorima. Ako se najvažnije potrošačko pravo ukida ili ograničava onda to mora biti propisano u jasnoj odredbi Zakona, a ne može se osnovno pravo potrošača tj. pravo na potpunu restituciju u slučaju ništetnosti odredaba Potrošačkog ugovora, ukidati i ograničiti posredno kroz ekstenzivno tumačenje propisa čija svrha praktično i nije zaštita potrošača od nepoštenih odredbi u Potrošačkim ugovorima. Ograničenja ili čak ukidanje bilo kojeg prava potrošača te pravo na potpunu restituciju treba biti propisano jasnim i nedvosmislenim odredbama Zakona i imati razumnu svrhu. Svako drugo tumačenje odredbi koje bi u konačnosti možda moglo ograničavati prava potrošača na potpunu restituciju mora biti restriktivno i stav je ovog suda da ako je zakonodavac smatrao da konverzijom CHF kredita potrošači trebaju izgubiti pravo na potpunu restituciju, kao posljedicu nepoštenosti pojedinih ugovornih odredbi osnovnog Ugovora o kreditu tada je to zakonodavac trebao jasno i nedvosmisleno propisati odredbama ZID ZPK/15. Kako zakonodavac to nije učinio tada i ne postoji pravna osnova u smislu odredbe Zakona, a koja bi opravdavala stav da su potrošači koji su konvertirali CHF kredite izgubili potpuno ili djelomično pravo na potpunu restituciju. Upravo je iz odredaba ZID ZPK/15 moguće utvrditi da iste reguliraju konverziju, a ne restituciju i onda s obzirom da je predmet reguliranja ovog Zakona konverzija, a ne restitucija, nedvojbeno treba zaključiti da ovaj Zakon ne sadrži bilo koju odredbu iz koje bi se moglo utvrditi da je konverzijom kredita potrošač izgubio pravo na potpunu restituciju ili da je to njegovo pravo ograničeno. Analizirajući odredbe ZID ZPK/15 razumno se može zaključiti da svrha donošenja ovog Zakona nije restitucija i saniranje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi osnovnog Ugovora o kreditu već zaštita potrošača koji su sklopili Ugovore o kreditu u valuti CHF ili su vezani za tu valutu od promjenjivog tj. rastućeg tečaja CHF. Ako bi sud prihvatio da potrošači koji su konvertirali kredite nemaju pravo na potpunu restituciju, bez obzira što o tome ne govori nijedna odredba Zakona postavlja se pitanje koji bi razlozi opravdavali takvo, prema njima, ipak diskriminirajuće postupanje. U tom pravcu treba istaći i da je ipak potpuno neprihvatljivo da npr. potrošač koji je podigao kredit 2006., kao i tužiteljica, ali isti nije konvertirao ili čak potrošač koji je kredit podigao u EUR ili uz valutnu klauzulu u EUR ima pravo na potpunu restituciju, a tužitelj koji je kredit konvertirala to pravo uopće nema ili joj je isto ograničeno. Nejasno je i zašto bi tužitelj koji je konvertirao kredit, u slučaju nepostojanja potpune restitucije ili ograničenja, trebao biti u slabijoj pravnoj poziciji od ostalih tj. drugih kategorija potrošača.

21. U ovom sporu je ključno bilo odgovoriti na pravno pitanje, a u pravcu imaju li potrošači koji su kredit konvertirali pravo na potpunu restituciju ili takvo pravo nemaju.

22. Ocjena je ovog suda da tužitelj ima pravo kao potrošač, koji je kredit konvertirao, na potpunu restituciju jer to pravo nijednom odredbom Zakona nije ukinuto, ograničeno ili dokinuto. Dakle, nema razloga koji bi mogli opravdati postupanje prema kojem potrošači koji su konvertirali kredite stvarno imaju manju razinu zaštite potrošačkih prava i koja im ne omogućavaju ostvarivanje temeljnog potrošačkog prava tj. prava na potpunu restituciju, dok svi ostali potrošači, neovisno o tome dali su dizali kredite u drugim valutama ili nisu uopće konvertirali CHF kredite, to pravo imaju u punom obimu.

23. Nije u pravu tuženik koji ističe da tužitelj nema pravni interes postavljati bilo kakav zahtjev prema tuženiku. Ocjena je ovog suda da tužitelj ima pravo postavljati i deklaratorni i kondemnatorni tužbeni zahtjev prema tuženiku. Tužitelj je postavio u

tužbi i deklaratorni i kondemnatorni tužbeni zahtjev. Naime, odredbom članka 328. ZOO/05 propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, a kada se ova odredba dovede u vezu s procesnom odredbom članka 187. stavak 3. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 - u daljnjem tekstu: ZPP), a koja odredba regulira mogućnost isticanja deklaratornog zahtjeva za utvrđenjem postojanja ili nepostojanja pravnog odnosa, a koji je između stranaka sporan, tužitelj ima pravni interes za podnošenjem tužbe na utvrđenje jer potpisani Sporazum o konverziji temeljem odredbi ZID ZPK/15, a kojim su izmijenili kao ugovorne stranke osnovni Ugovor o kreditu u pogledu valutne obveze i iznosa glavnice koja je ostala neotplaćena, ne znači da je tužitelj kao korisnik kredita izgubio pravni interes zahtijevati utvrđenje ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u svojim odlukama poslovni broj Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019., Rev-809/2021 od 21. prosinca 2022., Rev-18/2018 od 26. svibnja 2020. i Rev-1070/2019 od 21. prosinca 2022., upravo zauzeo takvo pravno shvaćanje pa je ovaj sud u obvezi isto cijeniti upravo na taj način.

24. Dakle, sklapanjem Sporazuma o konverziji 22. prosinca 2015., tužitelj nije izgubio pravo na isticanje nepoštenosti i ništetnosti odredbi osnovnog Ugovora o namjenskom kreditu koji je kao korisnik kredita zaključio s tuženikom kao kreditorom 18. svibnja 2006. Također, sklapanjem Sporazuma o konverziji tužitelj nije izgubio pravo na potpunu restituciju jer su odredbe Ugovora o namjenskom kreditu od 18. listopada 2006. (članak 1. i 2.) a u kojem su ugovorene valutna klauzula i redovna kamata od 4,50 % godišnje, a koja je tijekom postojanja obveze po Ugovoru promjenjiva u skladu s odlukom o kamatnih stopama Zagrebačke banke d.d. nepoštene i nišetne ugovorne odredbe.

25. Saslušan na glavnoj raspravi održanoj 8. listopada 2025. tužitelj je istakao da je u Požegi, 18. svibnja 2006. potpisao Ugovor o namjenskom kreditu broj 308/2006, a koji je priložio uz tužbu. Naime, namjera mu je bila kupiti si stan, rekao je u banci s kojom namjerom dolazi, službenici banke je određeno rekao koliko iznosi cijena stana kojeg namjerava kupiti i to u eurima, a onda mu je službenica u banci rekla da Zagrebačka banka d.d. doista odobrava kredite u švicarskim francima i kada je službenici rekao koji novčani iznos bi trebao platiti za stan tada mu je ona izračunala da mu se odobrava kredit od 82.000,00 CHF u protuvrijednosti u kunama. Nije se mogao sjetiti osobnog imena te gospođe u banci, ali se sjećao da mu je gospođa rekla da je to za njega najpovoljniji kredit i da Zagrebačka banka d.d. zaključuje sa korisnicima kredita upravo takove kredite gdje je u Ugovoru upisana valuta CHF. On je potpisao Ugovor u banci, a njemu ništa drugo službenica banke nije pojašnjavala već mu je rekla da je to za njega najpovoljniji Ugovor i to na rok od 30 godina. Istina je da je zaključio Dodatak ovom Ugovoru o kreditu i to krajem 2015. Na poseban upit suca iskazao je da je dobio službeni poziv iz banke da dođe ako želi zaključiti taj Dodatak Ugovoru o namjenskom kreditu, a znao je da se taj Dodatak odnosi na konverziju. Na poseban upit zamjenika opunomoćenika tužitelja iskazao je da njemu službenica u banci nije pojašnjavala što je to promjenjiva kamatna stopa, kako se formira i dr., a nije mu ni pojašnjavala što je to valutna klauzula, da ga je u banci dočekao otiskani Ugovor, da ni s kime u banci nije pregovarao već mu je rečeno da dođe potpisati taj Ugovor koji je predao u sudski spis, a to je Ugovor o namjenskom kreditu. Što se tiče konverzije osobno nije sudjelovao oko izrade tog Dodatka

osnovnom Ugovoru. Sjećao se da je samo dobio poziv iz banke, bilo je to vrlo kratak rok između poziva i termina kada je trebao doći u banku potpisati taj Dodatak. Dodatak osnovnom Ugovoru o kreditu od kraja prosinca 2015. bio je otiskan on ga je doista potpisao. Iskazao je da je diplomirani inženjer aeronautike i da se nije se u svom obrazovanju susretao sa ovim ekonomskim terminima kao što su formiranje kamatne stope i valutna klauzula i ostalo što se utvrđuje u odredbama Ugovora. Za realizirani kredit kupio je stan u Požegi, a gdje ima i prijavljeno prebivalište. Stan je kupio za potrebe svoje obitelji i nikada ga nije iznajmljivao, a nikada nije imao u vlasništvu obrt ili neko drugo zanimanje koje bi bilo obavljano u kupljenom stanu. Iskazuje da je pročitao i Ugovor o namjenskom kreditu i naknadno zaključeni Dodatak, ali tek kada ih je dobio. Istakao je da je dobio poziv da dođe potpisati i jedan i drugi Ugovor i on je to učinio, a naknadno je čitao te odredbe koje mu, što se tiče ekonomskih termina, nisu bile jasne. U Zagrebačkoj banci d.d. ništa posebno nije propitivao, a nakon što je od službenice banke određeno čuo da Zagrebačka banka d.d. korisnicima kredita odobrava samo takav Ugovor tj. Ugovor u švicarskim francima, pristao je ostati u Zagrebačkoj banci d.d. jer je čuo da su i druge banke odobravale takve Ugovore u švicarskim francima. Iskazao je da je ja pri dolasku banku u prosincu u 2015. mogao ili prihvatiti Dodatak ranijem Ugovoru ili odbiti potpisati takav Dodatak. Drugih mogućnosti ili pregovaranja nije bilo i za njega je u tom času bilo bitno da mu se rata kredita računa u eurima odnosno da se izvrši obračun kako stoji u tom Dodatku. Iskazao je da je njemu službenica u banci rekla kako je švicarska valuta stabilna valuta i da će se njemu anuitet kredita eventualno povećati za par kuna zbog možda promjene kamatne stope, ali da bi u pravilu mjesečni anuitet trebao biti uvijek isti od početka otplate pa do kraja otplate kredita.

26. Tužitelj je uvjerljivo, objektivno i iskreno iskazivao pa je sud njegov iskaz prihvatio u cijelosti upravo zbog toga što je o svim činjenicama svjedočio životno i istinito. Prihvaćajući u cijelosti iskaz tužitelja te uzimajući utvrđenja iz kolektivne presude utvrđeno je da tuženik nije dokazao da se odredbama ugovora o kreditu koje se tiču promjenjive kamatne stope i valutne klauzule pojedinačno pregovaralo, odnosno da iste nisu bile unaprijed formulirane od strane tuženika i da je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj. Takvo postupanje uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Navedene odredbe Ugovora o kreditu od 18. svibnja 2006. broj Ugovora: 308/2006, šifra namjene 758, partija broj: 7103142645, a koji je potvrđen od strane javnog bilježnika Ante Brekala, u Požegi 22. svibnja 2006., pod brojem OU-316/06, kako u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu tako i u odnosu na valutu tj. valutnu klauzulu, jesu nepoštene, a time i ništetne ugovorne odredbe u smislu naprijed navedenih odredaba ZZP/03.

27. Naime, test poštenosti ugovornih odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli proveden je u kolektivnom sporu u kojemu je pravomoćno utvrđeno da je izostao učinak transparentnosti, a zbog čega su potrošači tj. korisnici kredita bili u nezavidnoj situaciji jer nisu mogli procijeniti bitne gospodarske posljedice koje bi navedene odredbe iz ugovora imale u smislu učinaka na njihove financijske obveze. To znači da tuženik kao banka i jača strana u ugovornom odnosu nije tužitelju kao potrošaču tj. korisniku kredita, dala sve potrebne informacije vezano za predmet ugovora o kreditu i okolnosti da sporne odredbe ugovora o kreditu prosječnom građaninu tj. korisniku kredita nisu mogle biti jasne ni lako razumljive, a što je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i

obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača i onda se radi o ništetnim odredbama (čl.81-88 ZZP/03).

28. Tuženikov prigovor zastare je neosnovan jer prema pravnom shvaćaju Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Su-IV-33/2022 od 31. siječnja 2022. o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF, ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju, već u postupku kolektivne zaštite potrošača, zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od naknadnog utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se potrošači pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite. Vezano za ništetnu odredbu o promjenjivoj kamatnoj stopi Visoki trgovački sud u Zagrebu je donio presudu posl. broj PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014., a tom presudom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. kada je utvrđeno da je tuženik u periodu od 10. rujna 2003. do 21. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima tuženika, a da prije i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tuženik i potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni kamatne stope, a što je imali za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatne stope pa je tuženik postupao protivno pozitivnim propisima. Tužbu je tužitelj vezano za restitucijski zahtjev po osnovi promjene redovne kamatne stope i valutne klauzule podnio 11. lipnja 2019., a što znači da je tužba podnesena unutar roka od 5 godina i zbog toga prigovor zastare nije osnovan niti u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu, a niti u odnosu na valutnu klauzulu, tj. radi isplate tečajnih razlika. Rok za podnošenje tužbe po osnovi isplate tečajnih razlika se računa od 14. lipnja 2018. jer je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske donio presudu posl broj PŽ-6632/2017-10 kojom je potvrdio presudu Trgovačkog suda u Zagrebu posl. broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. u dijelu izreke kojom je utvrđeno da je tuženik u periodu od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije potrošače informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tuženik postupao protivno pozitivnim propisima, a radi čega je sud ocijenio da tužitelj ima pravo na preplatu i po osnovi preplaćene kamate i po osnovi tečajne razlike.

29. Sud prihvaća stav tužitelja da sklapanjem Dodatka osnovnom ugovoru o kreditu na dan 22. prosinca 2015. nije lišen prava na potpuno obeštećenje jer sklopljenim Dodatkom odnosno konverzijom ugovora nije uspostavljena pravična ravnoteža ugovornih strana. Naime, iz teksta Dodatka ugovora ne proizlazi da se tužitelj sklapanjem istog odriče svog potraživanja zbog ništetnih ugovornih odredbi iz CHF kredita, a i praksa suda EU potvrđuje da zakonska intervencija u predmetne

ugovorne odnose ne može imati nikakvih štetnih posljedica za potrošače u smislu njegove zaštite zajamčene Direktivom broj 93/13/EEZ, a što u konkretnom slučaju znači da se tužitelj vraća u onaj ugovorni stadij kao da ništetne odredbe nisu ni postojale (presuda suda EU, C-118/2017 točka 40. i 43. presude).

30. Dakle, na glavnoj raspravi održanoj 6. svibnja 2026. vršeći uvid u Ugovor o namjenskom kreditu za kupnju stana pod brojem ugovora: 308/2006, šifra namjene 758, partija broj: 7103142645, od 18. svibnja 2006. zatim i u Dodatak ovom ugovoru od 22. prosinca 2015. koji su zaključili tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor, utvrdio:

- da je u Ugovoru o namjenskom kreditu tužitelj realizirao kredit u iznosu od 82.000,00 CHF u protuvrijednosti kuna prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita (članak 1.);
- da se tužitelj obvezao (članka 2.) tuženiku kao kreditoru platiti kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci banke o kreditiranju građana, a koja na dan zaključenja ugovora iznosi 4,50% godišnje i da je rok otplate kredita 30 godina;
- da su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor zaključili 1. Dodatak osnovnom ugovoru 22. prosinca 2015. i da je rok otplate kredita prolongiran, ali je tužitelj prijevremeno otplatio kredit toga dana tj. 22. prosinca 2015.;
- da je Dodatkom osnovnom ugovoru izvršena denominacija u kunama s valutnom klauzulom u EUR na način i u rokovima propisanim ZID ZPK/15;
- da su stranke suglasno Dodatku osnovnom ugovoru utvrdile novi otplatni plan denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

31. Dakle, na okolnost utvrđenja visine tužbenog zahtjeva sud je proveo financijsko knjigovodstveno vještačenje po vještaku Borisu Belunjaku, stalnom sudskom vještaku iz Vidovaca, Sv. Ane 8, a koji je u pisanom nalazu i mišljenju (stranica 280-299 spisa), što uključuje i priloge (stranice 300 – 303 spisa). Vještak je istakao da je vještačenje utemeljeno na navedenim Ugovoru o namjenskom kreditu od 18. svibnja 2006., na Dodatku ugovoru o kreditu koji su stranke zaključile 22. prosinca 2015., na početnom otplatnom planu, na temelju prometa po kreditu – specifikacija uplate i dokumenta "Izračun konverzije 30. rujna 2015.", a jer mu je zadatak temeljem rješenja suda posl. br. P-283/2019-22 od 8. listopada 2025. godine bio utvrditi u pisanom Nalazu i mišljenju koji je novčani iznos tužitelj eventualno preplatio na temelju Ugovora o kreditu broj: 308/2006, šifra namjene 758, partija broj: 7103142645, od 18. svibnja 2006., a koji su zaključili parnične stranke kao ugovorne, za razdoblje otplate kredita do provođenja konverzije kredita iz valute CHF u valutu EUR, sukladno Dodatku ugovora o kreditu od 22. prosinca 2015., s osnova promjene kamatne stope i zbog valutnog utjecaja primjene srednjeg tečaja tuženika kao kreditora za CHF za HRK u otplati anuiteta za razdoblje otplate kredita do provođenja konverzije kredita iz valute CHF u valutu EUR, po svakom pojedinom mjesečnom anuitetu, a sve kako bi se mogao utvrditi stvarni iznos eventualne preplate tužitelja, prikazano po svakom pojedinom plaćenom anuitetu.

31.1. Vještak je u pisanom Nalazu i mišljenju obrazložio metodologiju izračuna razlika i sam izračun, u Tablici 1. je utvrdio pregledno primijenjene redovne kamatne stope i anuitete tijekom otplate kredita u CHF, u Tablici 2. je utvrdio pregled razlika plaćenih anuiteta do konverzije kredita prema stvarno plaćenim anuitetima u HRK po primijenjenim redovnim kamatnim stopama i srednjem tečaju HNB za 1,00 CHF za

HRK na dane plaćanja, u odnosu na početno ugovoreni anuitet u CHF preračunat u HRK, prema srednjem tečaju HNB za 1,00 CHF za HRK na dan isplate kredita, uz početno ugovorenu redovnu kamatnu stopu od 4,50%, u Tablici 3. je utvrdio pregled razlika po svakom pojedinačnom anuitetu i ukupnih razlika i više i manje plaćenog zbog valutnog utjecaja primjene srednjeg tečaja HNB za CHF za HRK u otplati anuiteta po kreditu, za razdoblje otplate kredita do konverzije, uz isključenje utjecaja razlike više plaćenih anuiteta preračunatih iz CHF u HRK, zbog promjene redovnih kamatnih stopa (i povećanja i smanjenja), dok je i Tablici broj 4. utvrdio sumarni pregled razlika i više i manje plaćenog prema zadatku vještačenja, zbog promjena (i povećanja i smanjenja) redovne kamatne stope i zbog valutnog utjecaja primjene srednjeg tečaja HNB za 1,00 CHF za kune u otplati anuiteta po kreditu za razdoblje otplate kredita do konverzije po svakom pojedinačnom anuitetu i zbrojno izračunato u EUR i HRK.

31.2. Vještak je utvrdio i rezime izračuna razlika tijekom otplate kredita u CHF od plasmana kredita do konačne redovne otplate kredita i to u Tablici 5., gdje je prikazao sumarni pregled razlika i više i manje plaćenog zbog promjena tj. i povećanja i smanjenja redovne kamatne stope i zbog valutnog utjecaja primjene srednjeg tečaja HNB za 1,00 CHF za HRK u otplati anuiteta po kreditu za razdoblje otplate kredita do konverzije kredita i to i u HRK i u EUR. Vještak je naglasio kako zbrojno samo više iznosi anuiteta zbog utjecaja povećanja redovnih kamatnih stopa i samo više plaćeno zbog primjene valutne klauzule (izračunato u koloni 11 Tablice 4 po svakom anuitetu i zbrojno) ukupno iznosi samo više plaćeno u iznosu od 61.285,94 HRK, što tečajem konverzije 1,00 EUR = 7,53450 HRK, zbog primjene EUR u Republici Hrvatskoj od 1. siječnja 2023., iznosi ukupno više plaćeno 8.134,04 EUR, a što je izračunato u koloni 14 Tablice 4. po svakom anuitetu i zbrojno.

31.3. Vještak se očitovao i na efekt razlika po konverziji te je utvrdio da je razlika prema obračunu konverzije kredita iz CHF u EUR između preračunatih uplaćenih iznosa od 35.832,64 EUR i tzv. "potrebnih uplata" od 35.931,17 EUR, u iznosu manje uplaćenog po konverziji kredita iz valute CHF u valutu EUR. To znači da je tužitelj manje uplatio tuženiku 98,53 EUR, što u srednji tečaj HNB za 1,00 EUR = 7,6320780 na dan 30. rujna 2015. čini iznos manje uplaćeno od 751,99 HRK. Na dan obračuna konverzije 30. rujna 2015. nije bilo neplaćenih obveza tužitelja prema tuženiku kao kreditoru.

32. Tužitelj je u podnesku od 19. siječnja 2026. istakao da je vještak utvrdio samo pozitivne tj. više plaćene razlike kamate i valutne klauzule u iznosu od 8.134,04 EUR za razdoblje od 26. svibnja 2006. do 30. rujna 2015., a tužitelj je u tužbi potraživao razlike do prosinca 2015., kada je kredit otplaćen u cijelosti i kako vještak u svom vještačenju nije uzeo u obzir razdoblje nakon 10. rujna 2015., tada je predloženo da se vještak očituje i o preplaćenim iznosima nakon 10. rujna 2015.

33. Povodom prigovora tužitelja, vještak se očitovao u podnesku od 20. veljače 2026., tako da je istakao da je u prijelaznom razdoblju od 1. listopada 2015. do 22. prosinca 2015. na promjenu efekta razlike po konverziji kredita očekivano preračunata razlika između zaduženih anuiteta u EUR i uplata tužitelja u HRK vezanih za valutu CHF. Provođenjem konverzije očekivano je izjednačena razlika u prijelaznom razdoblju između zaduženih anuiteta u EUR i uplatama tužitelja u HRK vezanih za valutu CHF, a zbog čega je u izračunu razlika uzeto u Nalazu vještačenja

razdoblje do 30. rujna 2015., odnosno uplata izvršena dana 10. rujna 2015., koja je zadnja uplata i ujedno promjena po kreditu, prije 30. rujna 2015. Upravo iz obrazloženog, prijelazno razdoblje u otplati kredita od 1. listopada 2015. do 22. prosinca 2015. u Nalazu vještačenja nije uzeto u obzir u izračun razlika. Vještak je utvrdio kako je na dan 22. prosinca 2015., kredit tužitelj konačno prijevremeno otplatio u cijelosti kao konvertirani kredit vezan za valutu EUR u HRK i zatvoren (a ne kao kredit u CHF u HRK), a što je vidljivo iz dokumenta tuženika kao kreditora "Promet po kreditu". Dakle, za navedene tri uplate vještak nije obračunao razlike anuiteta od 1. listopada 2015. do 22. prosinca 2015. jer je naglasio da se radi o pravnom pitanju.

34. Sud je vještaka Borisa Belunjaka i neposredno saslušao na raspravi održanoj 6. svibnja 2026., kada je vještak ostajući u cijelosti kod pisanog Nalaza i mišljenja i obrazloženja iz svog podneska ponovno obrazložio detaljno razloge kojima se vodio i obrazložio svoj pisani Nalaz i mišljenje.

35. Prihvaćajući Nalaz i mišljenje vještaka u cijelosti te i prihvaćajući i iskaz tužitelja kao istinit i uvjerljiv, savjesnom analizom ovako izvedenih dokaza sud je mogao o tužbenom zahtjevu tužitelja meritorno odlučiti, ali kako si je tužitelj pridržao pravo uskladiti tužbeni zahtjev nakon provedenog vještačenja, ali to nije učinio do ročišta za glavnu raspravu od 6. svibnja 2026., navodeći da je vještak trebao učiniti dopunu Nalaza i mišljenja i to po pozivu suda, jer vještak nije uzeo u obzir cjelokupno utuženo razdoblje, ostavljena je mogućnost tužitelju da u roku od 8 dana postavi određeni tužbeni zahtjev.

36. U ostavljenom roku tužitelj je u podnesku od 12. svibnja 2026. postavio tužbeni zahtjev tako da je zahtijevao utvrđenje ništetnih odredbi navedenog Ugovora, jednako kao i ranije, ali je po osnovi ništetnih odredbi postavio restitucijski zahtjev na iznos od 8.386,40 EUR te i zahtijevao da mu tuženik za razdoblje od 11. studenog 2007. pa sve do 11. prosinca 2015. na pojedinačno utvrđene novčane iznose isplati zateznu kamatu, kao i da mu na ime razlike pogrešno obračunate glavnice tuženik isplati 4.616,22 EUR sa zateznom kamatom od 24. prosinca 2012. pa do isplate, zajedno s troškom parničnog postupka.

37. Sud je dopustio preinaku tužbe u ovoj građansko – pravnoj stvari u smislu odredbe članka 191. i 192. ZPP-a, a jer je postojeći tužbeni zahtjev rezultat ranije povećanog tužbenog zahtjeva i to iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) i onda treba zaključiti da je osnovni kriterij za dopuštenje preinake postojanje izgleda da bi se zahvaljujući preinaci moglo konačno pridonijeti uspješnom razrješenju spornog odnosa između stranaka u jednoj parnici. Zastara je prekinuta već podnošenjem tužbe u ovom postupku na dan 11. lipnja 2019. pa treba zaključiti da do prekida zastare nije došlo tek u trenutku preinačene tužbe povećanjem tužbenog zahtjeva već je zastara prekinuta 11. lipnja 2014. U tom pravcu je i pravno shvaćanje zauzeto na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 27. svibnja 2024. poslovni broj Su-4-123/2024. Osim toga treba istaći da je dopuštena preinaka tužbe nakon provedenog dokaza pribavljanjem pisanog Nalaza i mišljenja po vještaku financijsko-knjigovodstvene struke jer je tužitelj kao laik morao predložiti stručnu osobu da bi stručna osoba utvrdila u ovoj složenoj računovodstveno-financijskoj materiji sva ukupna zaduženja po navedenom Ugovoru o kreditu i izračunala i preračunala zaduženja pa je nužna pretpostavka za pravilno definiranje tužbenog zahtjeva bila upravo angažiranje stručne osobe u izradi financijskog

vještačenja i to nakon zaključenja prethodnog postupka. Tek tada je tužitelj bio u mogućnosti pravilno postaviti tužbeni zahtjev i onda se postupanje tužitelja koji je preinačio tužbu nakon ovog izvedenog dokaza, a nakon zaključenja prethodnog postupka ne može pripisati u njegovu krivnju.

38. Naime, prvotno postavljenim tužbenim zahtjevom, tužitelj je od tuženika zahtijevao ukupno 93.715,80 HRK što je iznos od 12.438,22 EUR, a naknadno postavljenim tužbenim zahtjevom je zahtijevao ukupno 13.002,62 EUR (8.386,40 EUR + 4.616,22 EUR) pa je bilo potrebno dopustiti preinaku tužbe, a o tužbenom zahtjevu odlučiti kao u izreci presude.

39. Dakle, pravilno primjenjujući odredbu članka 1111. i članka 1115. ZOO/15 treba istaći da tužitelj, po osnovi stjecaja bez osnove, zbog utvrđenja ništetnih odredaba vezanih za promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu ima pravo od tuženika zahtijevati iznos od 8.134,04 EUR, a to je upravo novčani iznos koji je vještak utvrdio kao samo više plaćene novčane iznose u Tablici broj 4., a vidljivo u koloni 14.

40. Iznosi od 84,12 EUR sa zateznom kamatom od 11. listopada 2015., 84,12 EUR sa zateznom kamatom od 11. studenog 2015. i 84,12 EUR sa zateznom kamatom od 11. prosinca 2015., tužitelju ne pripadaju jer je vještak određeno istakao kako u prijelaznom razdoblju od 1. listopada do 22. prosinca 2015. tužitelj doista uplatio navedene novčane iznose, ali su ti iznosi preračunati kao razlika između zaduženih anuiteta u EUR i uplata tužitelja u HRK vezanih za valutu CHF dok je provođenjem konverzije izjednačena razlika u prijelaznom razdoblju između zaduženih anuiteta u EUR i uplatama tužitelja u HRK, vezanih za valutu CHF te je zbog toga u izračun razlika u Nalazu vještačenja vještak uzeo razdoblje samo do 30. rujna 2015., odnosno do 1. rujna 2015., kada je izvršena zadnja uplata, a kako je vještaku i naloženo.

41. Novčani iznos od 4.616,22 EUR nije osnovano zatražen na ime razlike pogrešno obračunate glavnice zajedno sa zateznom kamatom od 24. prosinca 2015. pa do isplate jer tuženik pravilno ističe da je tužitelj prijevremeno kredit otplatio u HRK vezano za valutu EUR, a ne u HRK vezano za valutu CHF.

42. Dakle, iznos koji tužitelj zahtijeva po osnovi razlike između neotplaćene glavnice po izvršenoj konverziji u valuti EUR, tužitelju ne pripada jer ni ovaj iznos na ime razlike glavnice nije posljedica ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi iz osnovnog Ugovora o kreditu već je posljedica sklopljenog Dodatka Ugovoru o kreditu i izračun konverzije je izvršen sukladno odredbama ZID ZPK/15 na koji je tužitelj slobodnom voljom pristao i onda mu ne pripada pravo zahtijevati navedeni novčani iznos po osnovi razlike između neotplaćene glavnice.

43. Odluka o trošku parničnog postupka temelji se na odredbi članka 154. stavak 2. ZPP-a jer je tužitelj djelomično uspio u sporu, a onda je imajući u vidu da je tužitelja zastupao opunomoćenik – odvjetnik, koji ima pravo zahtijevati nagradu sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23), konačno postavljeni tužbeni zahtjev i ranije postavljen tužbeni zahtjev valjalo utvrditi da tužitelju pripadaju troškovi radi zastupanja po opunomoćeniku – odvjetniku u onom postotku u kojem je tužitelj uspio u sporu, a u tom postotku tužitelju koji je platio sudsku pristojbu u vrijeme podnošenja tužbe u iznosu od 170,81 EUR (

1.287,00 HRK) pripada i trošak plaćene sudske pristojbe dok je sud trošak vještačenja, a koji je bio nužan trošak tužitelju priznao u cijelosti.

Naime, tužitelj je s osnovom tužbe uspio 100 %, a kada se stavi u odnos presuđeni iznos od 8.134,04 EUR prema ranije zahtijevanom iznosu od 12.438,29 EUR dobije se postotak od 65 %. $165 : 2 = 82,50$ pa kako je kraj tako utvrđenog postotka valjalo zaključiti da je uspjeh tuženika 17,50 %, nakon odbitka manjeg iznosa od većeg dobije se da je uspjeh tužitelja u sporu 65 %. Za zastupanje tužitelja po opunomoćeniku – odvjetniku valjalo je utvrditi da opunomoćeniku pripada nagrada u iznosu od ukupno 1.625,00 EUR jer je opunomoćenik tužitelju sastavio tužbu, sastavio obrazloženi podnesak 27. listopada 2023. u kojem se očitovao na tuženikov odgovor na tužbu, sastavio podnesak od 19. siječnja 2026. te i nazočio pripremnom ročištu od 21. srpnja 2020., ročištu za raspravu od 6. studenog 2023. te i ročištima za glavnu raspravu od 8. listopada 2025. i 6. svibnja 2026. Za svako zastupanje i sastav obrazloženih podnesaka opunomoćeniku tužitelja je priznata nagrada od po 100 bodova ili 200,00 EUR, osim za pristup ročištu od 6. studenom 2023., kada je isto odgođeno te je nagrada opunomoćeniku priznata u iznosu od 100,00 EUR. Dakle osnovica za obračun PDV iznosi 1.300,00 EUR, PDV iznosi 325,00 EUR i kada se ovom iznosu pribroji iznos pristojbe od 170,81 EUR, dobije se iznos od 1.795,81 EUR, koji podliježe umanjenju prema uspjehu u parnici. 65 % od ovog iznosa je 1.167,28 EUR i kada se ovom iznosu pribroji trošak vještačenja od 398,17 EUR, dobije se ukupan iznos troška parničnog postupka od 1.565,45 EUR koji je tužitelju dosuđen sa zateznom kamatom po odredbi članka 151. stavak 3. ZPP-a, jer je zateznu kamatu tužitelj zahtijevao.

Preostali novčani iznosi po osnovi troška parničnog postupka tužitelju nisu priznati jer na raspravi od 19. veljače 2024. nije pristupio tužitelj, u podnesku od 26. rujna 2025. tužitelj je ponovio očitovanje iz podneska od 27. listopada 2023., a što znači da je ranije postavio tužbeni zahtjev u valuti EUR i nije bio u obvezi isto ponoviti u podnesku od 26. rujna 2025.

44. Zbog iznesenih razloga odlučeno je kao u izreci.

U Požegi, 12. lipnja 2026.

Sudac:
Ljubomir Mirković

Uputa o pravu na žalbu

Protiv ove presude dozvoljena je žalba. Podnosi se ovome sudu pismeno u roku od 15 dana od dana primitka presude. O žalbi odlučuje županijski sud.

Dna:

1. Odvjetnik Mijo Kladarić, Pilareva 28, 35000 Slavonski Brod
2. OD Porobija & Porobija, Iblerov trg 10/VII, 10000 Zagreb

Broj zapisa: **9-30889-4da3e**

Kontrolni broj: **0d58d-07d29-5d407**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Požegi** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.